Prijs België, 5 Frs — In Nederland, 30 Cts VIJFDE JAARGANG

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

Nº 1

Heel spoedig komt Mortimer met nieuwe fantastische avonturen!

Hou je van ... Vliegtuigen ?

Jongen, ik ga je een nieuwsje vertellen dat je waarlijk zal doen opspringen van vreugde. Stel je voor, dat jij die zoveel van vliegtuigen houdt, en je aan alles interesseert wat de luchtvaart van ver of nabij raakt, door « Kuifje » in de gelegenheid zult gesteld worden om de luchthaven van Melsbroek met al zijn installaties te bezoeken en zelfs in een van de grote machines een kijkje te gaan nemen !

Vanaf Donderdag 26 Januari organiseert « Kuifje » iedere Donderdagnamiddag in samenwerking met de Sabena geleide bezoeken, die volstrekt gratis zijn, aan de vlieghavens van Haren en Melsbroek. De reis van het verzamelpunt in de stad naar de vliegvelden gebeurt met de prachtige cars van de Sabena en kost aan de deelnemers ook geen duit. Daarenboven zullen de bezoeken onder leiding staan van specialisten van de grote Belgische Luchtvaartmaatschappij.

Programma van de geleide bezoeken.

13.30 u. : Verzamelen aan het Sabenastation van de Schaarbeekse Poort.

14 u. : Vertrek per autocar naar het vliegveld van Haren.

14.30 u. : Bezoek aan de technische installaties van de Sabena. Bezoek aan een vliegtuig. Er zullen fotos genomen worden van iedere groep voor een vliegtuig.

15.30 : Vertrek per autocar naar Melsbroek. Bijwonen van het starten en landen van de vliegtuigen.

16 u. : Bezoek aan de Sabenainstallaties.

17 u. : Afreis per autocar naar Brussel.

17.30 u. Terugkomst aan het Sabenastation van de Schaarbeekse Poort.

Prioriteit voor de Clubleden.

Alle jonge lezers van « Kuifje » mogen aan deze geleide bezoeken deelnemen. Maar aangezien het aantal plaatsen beperkt is, zullen de clubleden voorrang genieten. Iedere week zullen drie autocars van Sabena ter beschikking van « Kuifje » gesteld worden. Deze bussen kunnen ieder ongeveer dertig personen vervoeren. Het aantal deelnemers zal dus telkens tot honderd beperkt zijn.

Voor de ouders.

De ouders mogen gerust zijn. Alle waarborgen voor het vervoer heen en terug worden gegeven. De deelnemers zullen in verschillende groepen ingedeeld worden : die onder de tien jaar, die van tien tot dertien, en de ouderen van meer dan dertien jaar. Broers en zusters zullen niet gescheiden worden, indien men het verlangt. In iedere autocar zal een afgevaardigde van de Sabena en een van « Kuifje » plaats nemen. De luchtdoop staat niet op de dagorde !

Wat gedaan om er aan deel te nemen ?

Wel, dat is zeer eenvoudig. Men moet maar even een briefje schrijven naar « Kuifje-Brussel » en op de omslag vermelden : Geleide bezoeken. Volgende inlichtingen dienen verstrekt : naam, voornaam, ouderdom, volledig adres, en lidmaatschapsnummer indien je deel uitmaakt van de Kuifjesclub. Een enkele brief volstaat voor verschillende leden van eenzelfde familie die er in groep willen aan deelnemen. Rekening houdend met de beschikbare plaatsen zal men een uitnodiging ontvangen waarop de datum van het bezoek en het nummer van de plaats in de autocar vermeld staat. Dit nummer zal door ons op een kartonnen deelnemingskaartje herhaald worden, dat iedere bezoeker aan zijn knoopsgat zal moeten vastmaken vóór het vertrek.

Een prijsvraag waarbij iedereen wint !

Na het bezoek zal er een prijsvraag georganiseerd worden in samenwerking tussen de Sabena en « Kuifje ». Deze bestaat uit een opstel dat iedere deelnemer mag maken over wat hij tijdens zijn bezoek gehoord en gezien heeft. We zullen hierop trouwens terugkomen. Van nu af aan weten we echter dat de inzendingen met talrijke prijzen zullen beloond worden (o.m. gratis reizen per vliegtuig voor twee personen, Brussel-Parijs en Brussel-Amsterdam heen en terug, luchtdopen, kalenders, enz.). Aan alle deelnemers van deze luchtvaartprijsvraag zal een mooie foto geschonken worden van de groep waarvan zij deel uitmaakten.

De aanvragen.

Al wie aan de « Geleide Bezoeken » wil deelnemen, moet ons vóór Dinsdagavond 10 Januari zijn aanvraag ingezonden hebben. Ik verwacht natuurlijk veel deelnemers. Het wordt vast een sukses !

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

We kregen tijdens de laatste weken verschillende enthoesiaste brieven van Nederlandse lezers die uiting gaven aan hun vreugde « Kuifje » weer regelmatig te kunnen lezen. Ik kon aan de bekoring niet weerstaan eens een van die brieven af te drukken, om ook aan onze Vlaamse lezers een beeld te geven van de wijze waarop « Kuifje » in Nederland onthaald wordt.
Hier volgt dan een briefje van Vic Notermans uit Heerlen, Ned. Limburg :

Geachte Redaktie,

Ik zal U eerlijk zeggen dat ik een luchtsprong maakte van plezier toen ik het eerste « Kuifje » in m'n kiosk zag hangen. Ik ging direkt naar binnen en offerde 30 cent van m'n zondagsgeld om 't blad te krijgen. Toen ik het gelezen had (ik deed er 'n hele tijd over) vond ik dat het de 30 cent wel waard was. Ik ging direkt naar m'n beste vriend, die nogal veel zondagsgeld krijgt, en die was er zo enthoesiast over, dat hij direkt eens in z'n spaarpot ging rammelen om te zien of hij niet 't nodige geld had om er zich op te abonneren. Jammer genoeg heb ik zo 'n nuttig ding niet tot mijn beschikking en zal proberen om « Kuifje » iedere week te kopen. Ik geloof wel, dat nog heel veel jongens in Nederland net even blij zullen zijn als ik met de verschijning van « Kuifje ». Ik verzeker U dat ik zal proberen mijn vrienden te overtuigen dat « Kuifje » 't beste jeugdblad in Nederland en België is, en dat zal wel niet zo heel moeilijk zijn, want zij zullen wel allen inzien dat « Kuifje » het weekblad voor de jeugd is.

Uw Kuifjesvriend,

Vic Notermans.

VOLGENDE DONDERDAG
publiceren we een verslag over het
KUIFJESKERSTFEEST
te Brussel.

KUIFJE

wordt samengesteld en beheerd onder de leiding van de uitgever Raymond Leblanc, in de Lombaardstraat, 55, te Brussel.
« Kuifje » wordt gedrukt door C. Van Cortenbergh, in de Keizerstraat,12, in dezelfde stad.

Alle rechten voor alle landen blijven voorbehouden.

Belgische lezers die « Kuifje » regelmatig met de post willen ontvangen, storten voor 3 maanden 60 frs., voor 6 maanden 115 frs. en voor 1 jaar 225 frs. op postrekening Nr 1909.16 van
« Les Editions du Lombard ».
Hollandse lezers storten voor 3 maanden 3,50 gulden, voor 6 maanden 6,75 gulden en voor 1 jaar 18 gulden op Giro 423910 van onze Nederlandse vertegenwoordiger : W.A. Palm, Boekenimport en Export C.V., in de Zeestraat, 65e, te Den Haag. Tel. : 11.14.90.

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE door Bob DEMOOR

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

De volgende dag heeft de stad, die versierd werd door de Leliaerts, een feestelijk uitzicht. Op de wallen, naast de met kostelijke stoffen versierde Cathelijnepoort, staan vier bazuinblazers, als engelen gekleed. Zij moeten de komst van de Franse vorst aankondigen.

BOB DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Don Quichotte, die in gezelschap van zijn knecht Sancho Panza het grote avontuur zoekt, verschijnt op de bruiloft van de jonge Gamache. Baziel, die ook naar de hand der schone dingt, komt onverwachts opdagen...

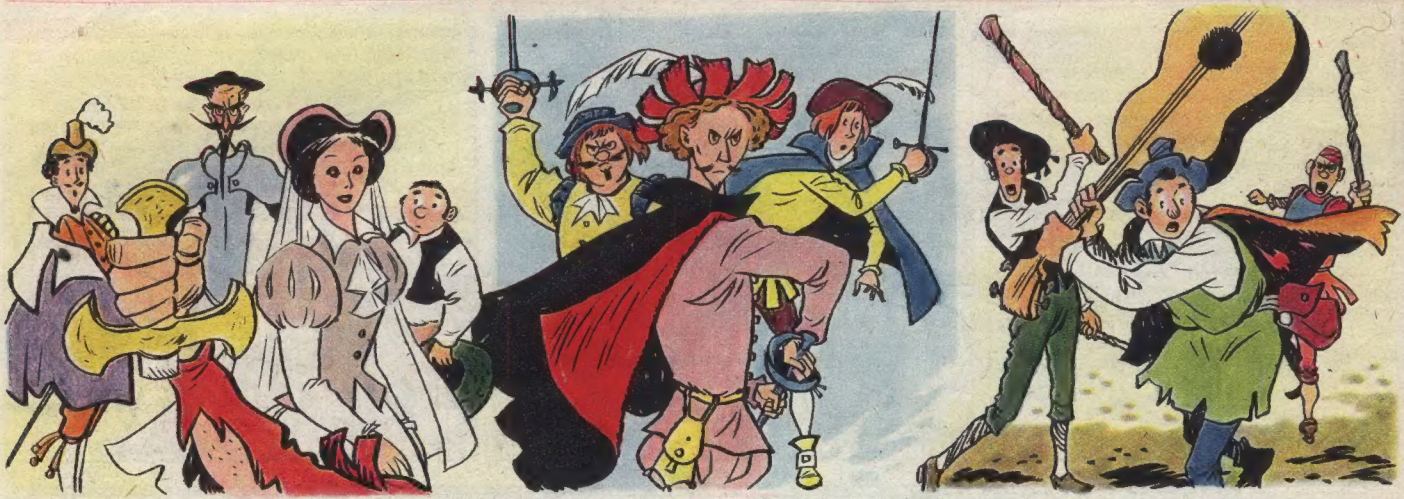

« Me dunkt dat die jonge man voor een zwaar gekwetste nogal veel praat. Hij zou moeten rusten, merkt Sancho op. » Quitterie belooft nogmaals aan Baziel zijn vrouw te worden, zo hij geneest. Bij deze woorden trekt Baziel de dolk uit zijn borst en staat recht. « We kunnen op staande voet trouwen ! roept hij. » — « Een mirakel ! » schreeuwt er iemand. « Niks van, antwoordt Baziel, het lemmer van deze dolk steekt niet, het plooit in mekaar, kijk ! Vergeef me dit trukje, maar ik was gedwongen dit te gebruiken om de ware gevoelens van Quitterie te kennen en haar terug te winnen ! » De vrienden van Gamache voelen zich bedrogen; ze drogen hun tranen en schreeuwen woedend : « Zo'n fopperij moet gestraft worden ! » Maar de vrienden zijn er ook nog en laten zich niet onbetuigd !

Don Quichotte ziet dat het feest gaat mis lopen, hij bestijgt Rossinante en chargeert met getrokken lans ! Hij maakt zoveel lawaai en zijn paard steigert zo geweldig, dat de vechtenden de strijd staken. Gamache geeft het bevel de degen weer in de schede te steken en zich bij de feiten neer te leggen. « Vermits Quitterie toch zoveel van Baziel houdt, zou ik onnozel zijn moest ik met haar trouwen ! Ik heb liever een paar dagen liefdeverdriet, dan heel m'n leven ongelukkig te zijn ! Ik sta haar dus af aan Baziel !... En daar de feestdis toch gereed is zullen we smullen, vrienden ! » — « Wel, zegt Don Quichotte, ik ben gelukkig dat die Gamache zo verstandig is. Baziel en Quitterie kunnen dus huwen. Wij moeten nu gaan. » — « Wat ? Nu vaarwel zeggen, nu de geuren der heerlijke spijzen m'n neus strelen ? Ach, wij profiteren toch nooit van de goeie gelegenheden en ze zijn zo raar, zucht Sancho droevig. »

Tot zijn groot spijt moet Sancho op zijn ezel stijgen en Don Quichotte volgen. Zijn hart breekt en hij vraagt zich af naar welke avonturen zijn meester hem nu weer zal leiden. Tegen de avond als ze uit een dicht woud komen, ziet Don Quichotte een groep mensen in een weide. Ze gaan naar hen toe, en zien dat het valkenjagers zijn. « Vooruit Sancho, ga naar de jonkvrouw met de hakkenei en zeg, dat de Leeuwenridder haar de handen zoent. Maar, let op hoe je spreekt. Zeg de prinses ook dat ik haar al mijn levensdagen zal dienen en al doen wat ze beveelt. » — « Waarom voor de drommel wil mijn meester zich nu als Leeuwenridder voorstellen ? Nu, die lieden schijnen hun dienstboden goed te betalen... naar de tivreien te oordelen althans ! Hun tafel moet altijd wel rijk beladen zijn ! Die rijkaards te gaan begroeten steekt me eigenlijk niet zo erg tegen ! »

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

ALVORENS DE SPANJAARDEN DE BRES BEREIKEN, DOET DE BURGEMEESTER AAN HET HOOFD VAN DE VERDEDIGERS EEN UITVAL.

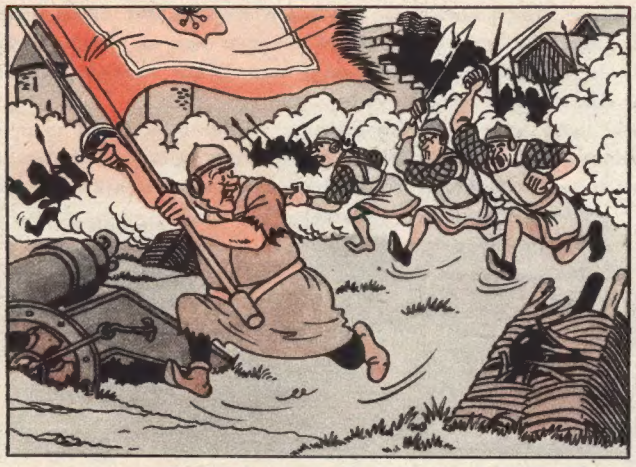

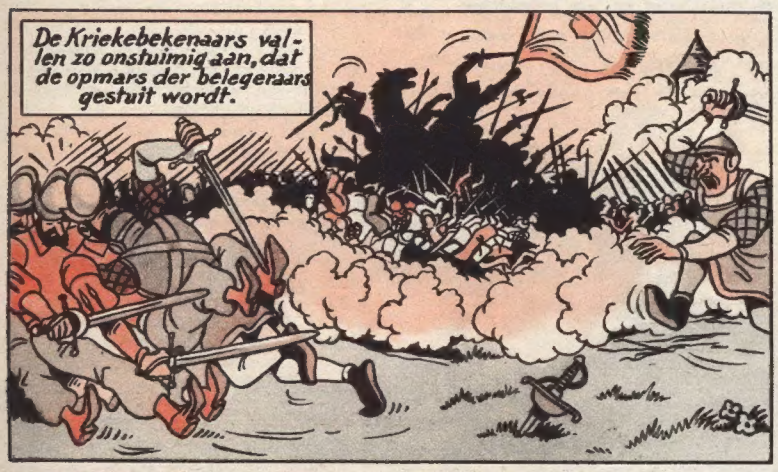

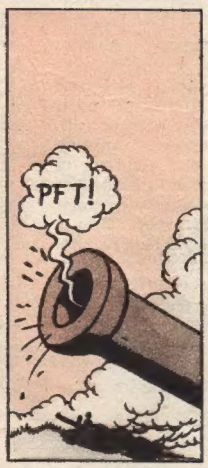

(Wordt voortgezet.

Jullie Krijgen het woord

Het radioprogramma waar ik het meest van hou

Toen we deze vraag stelden dachten we zeker dat « Kinderuurtje » ver boven alle andere programma's zou verkozen worden. Dit blijkt echter niet waar te zijn. De levendige radioreportages van de flinke radioreporters en de ontspanningsuitzendingen met lichte muziek, liederen en sketsches vinden onze lezers interessanter.

Er zijn er die liefst naar de radioberichten luisteren, of zelfs naar de vrije radiotribune. Het aantal deelnemers aan ons openbaar onderzoek dat niet van de radio houdt is zo miniem dat we werkelijk met onze vriend Erwin de Rammelaere van Mechelen mogen zeggen, dat de radio onmisbaar geworden is. We hebben aan Erwin de eerste prijs gegeven omdat hij naar de verschillende interessante uitzendingen met evenveel belangstelling luistert en zijn opinie keurig wist uit te drukken.

Hier volgen dan de bekroonde antwoorden. Wie deze maal niet bij de gelukkige winnaars is, moet zijn moed niet laten in de schoenen zinken. Met de nieuwe vraag krijgt men weer een goede kans!

IK HOU ZEER VEEL VAN DE RADIO en ik kan me niet indenken hoe eentonig het leven zou zijn zonder radio. Met veel belangstelling volg ik de reportages van voetbal en wielrennen; ik luister regelmatig naar de hoorspelen, soms eens naar 't Kinderuurtje. Ik zorg er voor telkens goed op tijd te zijn voor de nieuwsberichten. Maar 't gaat dan niet zozeer om binnen- en buitenlands nieuws, dan wel om de weerberichten, vooral als er een voetbalmatch, vergadering of een ander uitstapje op het programma staat! Maar ik luister 't liefst naar het verzoekprogramma omdat er de mooiste klassieke muziek afwisselt met de fijnste lichte muziek. Wat gevraagd wordt is gewoonlijk de moeite waard!

(Erwin De Rammelaere, Mechelen : Een voetbal.)

IK HOU VAN KLASSIEKE MUZIEK en daarom luister ik dikwijls naar de radio en houd er heel veel van. Ik hoorde Bach's grote « Passio Christi », veel van zijn orgelwerken en concerti. De radio leerde me dat Beethoven in de « Eroïca » een held beschreef, en ze deed me evenzeer Mozart's smartelijk « Requiem », als de triomfantelijke oratoria van Haydn en nog vele andere werken beminnen. Ik vind de radio een onmisbare uitvinding. Vindt u het ook niet prachtig wanneer een groot philharmonisch orkest u 's avonds een machtige symphonische legende vertelt?

(Raymond Schroyens, Mechelen : een album van Suske en Wiske.)

IK STOND OP MIJN BENEN TE BEVEN! — Ik luister liefst naar de radioreportages omdat ge daar zo kunt in opgaan, bv. bij de laatste wereldkampioenschappen, toen de drie beste renners : Van Steenbergen, Coppi en Kubler de laatste ronde inzetten stond ik op mijn benen te beven, terwijl het angstzweet me uitbrak. Zou mijn favoriet winnen? Als de reportage gedaan was, was ik zo blij als Rik zelf, ik schreide wel niet, maar 't scheelde niet veel en 't was van geluk hoor!

(Charles van Gasse, Brugge : Een album van Suske en Wiske.)

IK VOEL ME EEN WARE BELG WORDEN. — 't Liefst luister ik een reportage van een voetbalmatch. Ik zit dan in angstige spanning, vooral als mijn favorieten spelen, bv. tijdens een België-Nederland! Dan voel ik mij een ware Belg worden. Ik zie als 't ware de bal rollen en soms zou ik hem zelf in de kas willen schoppen. Maar als de anderen daar zijn, houd ik mijn hart vast en slaak een zucht van verlichting als ik « Naast » hoor. Meer pret kan ik waarlijk met geen enkel ander programma beleven.

(Lucien van Cleempoel, Brugge : Een album van Suske en Wiske.)

OM VAN TE GAAN LOPEN! — Ik weet eigenlijk niet wat de meeste mensen hebben tegen het gesproken woord. Ik vind het steeds interessant te luisteren naar een of andere causerie. Natuurlijk ben ik geen tegenstander van opgewekte muziek of een marsdeuntje. Alleen ben ik niet te spreken over dat bespottelijk geschetter van een stuk of wat saxophoons, met daar tussen veel gedaver van trommen. Zoiets noemt men « Moderne Muziek ». Het is precies of zo een orkest wanhopige pogingen doet om de wijsjes in een recordtempo af te draaien. Zo heb ik ooit de « Blauwe Donau » horen vermoorden door zo'n jazzband. Afgrijselijk! Om van te gaan lopen!

(Dirk Sterk, Berchem : Een Kuifjeswimpel.)

JE KUNT HET ZELF MEELEVEN! — Het hoorspel is het programma dat ik verkies. Dat is dikwijls zo spannend dat je het zelf kan meeleven. Je hoort de wind gieren, de wolven huilen, de schoten knallen en uw helden spreken. Zo kan ik een uur aan een stuk zonder roeren zitten luisteren...

(Julien Desaever, Brugge : Een Kuifjeswimpel.)

'S ZONDAGS VOORMIDDAGS luister ik met de grootste spanning naar de berichten over de duiven. Zijn de berichten goed, dan is de man uit de radio mijn beste vriend, anders... Papa speelt altijd mee, maar ik aanzie zijn duiven zo'n beetje als de mijne en daarom stel ik veel belang in duivenberichten.

(Carlos van Eenoo, St. Andries-Brugge : Een Kuifjeswimpel.)

WAT ER NOG ONTBREEKT. — Ik luister gaarne naar de radio en bijzonder naar het Kinderuurtje, waarin altijd een mooi luisterspelletje wordt gegeven en het zou nog mooier zijn als er eens iets van Kuifje gespeeld werd. Ja, dan zou het « compleet » zijn!

(Henri van Litsenborgh, Antwerpen : Een spel.)

WEL, IK HEB EEN AARDIGE KEUZE GEDAAN. — De scheepvaartberichten die volg ik steeds, omdat ze voor mijn ouders zo belangrijk zijn en deze dikwijls geen tijd hebben om te luisteren. Zo heb ik eens het nuttige voor al het andere verkozen.

(Emiel Carron, Brugge : Een spel.)

IK LUISTER NIET GAARNE NAAR DE RADIO want papa zegt altijd dat muziek van Brussel alleen dient om bij in slaap te vallen en ik geloof alles wat mijn papa zegt!

(Jacky Wielandts, Dendermonde, 7 jaar : Een spel.)

KUIFJESVRIENDEN ONDERVRAGEN KUIFJE!

Ditmaal, vrienden, is het aan jullie om mij een vraag te stellen! Stel mij een vraag over een of andere tekenaar of medewerker van ons blad waarover jullie iets wensen te weten. De vraag omtrent de persoon en zijn werk moet natuurlijk heel precies gesteld zijn.

De meest originele en markantste vragen worden in ons blad gepubliceerd evenals het antwoord.

Jullie vragen moeten vóór **Dinsdag 15 Januari** ingezonden worden.

Er zijn prijzen te winnen voor een totaal bedrag van **1.500 frs. of 125 gulden!**

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Prins Hassan en generaal Kaddoer zijn ingevolge een droom naar Bassorah gevlogen. In de stad aangekomen, beveelt een geheimzinnige grijsaard hen naar Kaïro te vertrekken. Onze vrienden zetten zich op hun vliegende tapijten.

Zij vliegen en vliegen over bergen en dalen, steken zeeën over in razende vaart en zijn niet eens bang voor zoveel water.

... En waar ze voorbij komen, bezorgen ze de arme fellahs, die op het veld werken, stuipen van schrik!

Te Kaïro, te midden van het marktplein, landen ze een beetje te bruusk...

Waar ben ik?

Bij Allah, ik wring hen de nek om!

Het zijn duivels!

Hela, zachtjes aan, hoor!

Inktvissengebroed!

Doden we hen op staande voet!

Ik zal het jullie uitleggen, heren...

Van je huid maak ik muiltjes, kleine pijpekop op poten!

Waarop wacht men om de politie te halen?

Daar is juist Aboel Apalan, de Kom'Aga.

Zeg me vanwaar jullie komen en waarheen jullie gaan? Antwoord maar in jullie moedertaal!

Maar...

Moedwillig! Dat kost een proces-verbaal... Vooruit ingerukt!

Hassan is 't eerst weer op zijn positieve...

Wie van jullie, eerbiedwaardige koopman, kan me bij het huis van Ben Mobarek brengen?

Een arme fellah komt uit de menigte

Abdallah zal jullie tot bij Ben Mobarek geleiden voor de prijs van een h'amama!

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, waarover men sedert lang geen nieuws meer heeft, te zoeken. Vol onrust over het lot van beide jongelui organiseren Pierre de Lursac en pater Ravennes een hulpexpeditie. Ze bereiken een streek waar nog voorhistorische mensen leven, doch ze worden dan gevangen genomen en opgesloten in de reusachtige tempel. Hier vinden ze de ongelukkige Wanda terug...

WANDA zweeg. Afschuw en angst vervulden haar ogen; zij hief haar hopeloze blik naar de twee mannen :

— Toen ik uit mijn verwarring opstond, sleepte ik mij tot bij het raam van mijn kamer. De rijzende dageraad openbaarde mij een woest landschap : een chaos van rotsblokken daalden steil naar beneden; en verderop de sombere bomenzee van een oneindig woud, dat aan alle kanten de tempel omvademt.

— De spleet... fluisterde Pierre.

— Stil, zei de Pater. Laat ze verder vertellen.

Zonder hen aan te kijken vervolgde het meisje :

— Lang bleef ik daar staan. De zon rees, en vulde mijn kamer. Nou kon ik die ook helemaal opnemen. De muren waren versierd : lotusbloemen, fantastische dieren, strijders en bonzen in gevechts- of smeekhouding. Als meubleering, twee kisten, enkele grof gebeeldhouwde bankjes, een kampbed. De deur die rechts van het raam uitzag op de gevel van de tempel was zwaar en uit ruw hout; ze was afgesloten met een vierkante balk. Ik onderzocht die grendel, verliet dan de kamer. Ik dwaalde doorheen de zalen van de pagode. De toverheksen en krijgers, die ik voorbijliep bekreunden zich niet om mij. Achter mij echter hoorde ik hun ironische lachen en sarrende opmerkingen. Ik begaf mij opnieuw naar mijn kamer, wierp mij op mijn bed, snikte wanhopig totdat de vermoeienis, sterker dan de smart, mij overmande. Een helle roep wekte mij plots; ik richtte mij op, keek rond. Tussen de zuiltjes van het raam zag ik het aangezicht van een man. Ik slaakte een kreet en stond op, gereed om te vluchten. Doch een onverwachte glimlach verscheen op zijn aangezicht; hij hief de handen; het scheen of hij me een voorwerp aanwees dat ik niet ontwaarde. Ik wachtte een paar ogenblikken; dan kwam ik voorzichtig dichterbij, waagde het een blik te werpen; de duisternis begon in te vallen... op de boord van het raam vond ik een hertenkop, met zijn gewei. Ginds ver liep de man, en verwijderde zich...

Het meisje boog het hoofd, en hield op met spreken.

Pierre durfde haar niet te ondervragen, en de missionaris die zich herinnerde wat hij dezelfde morgen gezien had, dacht diep na. Weer zag hij voor zijn geest de barbaar en zijn houding; en plots begreep hij; dit gebaar was een gebaar geweest niet van eredienst maar van aanbidding.

Dan vervolgde Wanda weer :

— Hoe ontdekte die mijn raam ? Ik weet het niet. Sindsdien echter klimt hij iedere morgen vroeg en ieder avond tot bij mijn kamer. Wanneer hij heengaat ligt er telkens een andere trofee. Als ik 's morgens wakker wordt, ontwaar ik zijn breed aangezicht en zijn grijze ogen. 's Nachts zie ik zijn schaduw op de wanden van mijn kamer. Want ik slaap niet meer; ik slaap niet meer... Ik ben bang... Ik weet nochtans dat ik niets te vrezen heb; maar het feit dat ik me reeds bewaakt voel door dit menselijk beest, en dat sinds acht dagen... Het is afschuwelijk... De missionaris tuurde de verte in. De avond viel in. De zonnestraal bij de laatste deur was verdwenen... Langzaam drong de nacht in de zalen binnen; de meest verwijderde waren reeds door de duisternis opgeslorpt. Nog steeds liepen de toverheksen heen en weer, maar men hoorde ze nog slechts zonder ze te kunnen onderscheiden. In de verte psalmodieerde nog steeds de onbekende stem haar dodenzang, doch de duisternis schonk die zang een merkwaardige zachtheid.

Minuten verliepen; dan daagde uit de duisternis van een gang een stoet op : acht toverheksen, vergezeld van een vijftiental krijgers, met een lans in de vuist gekneld. De troep liep doorheen de vertrekken, kwam op de gevangenen af.

Jieng liep vooraan.

De missionaris volgde een ogenblik hun gang, en dan fluisterde hij :

— Ze komen ons halen !

En hij ging tot bij de deur. Een stem weerhield hem :

— Neen... binnen een uur slechts zult gij naar ginder geleid worden.

Pierre hief de ogen en bemerkte Jieng. Recht tegen de zuilen, aanschouwde zij de drie Europeanen; een grijnslach vertrok haar aangezicht, en rimpelde het helemaal; met een gebaar verwijderde ze haar gevolg; dan sprak ze verder, in Banhar, en richtte zich tot Pierre en het jonge meisje :

— Jullie bent mij komen opzoeken, ginds in mijn dorp. Ik heb het niet vergeten.

Zij boog ironisch.

— Op mijn beurt kom ik jullie begroeten... Zo willen het toch de regels van de beleefdheid. Of niet ?

De jonge lieden gaven geen antwoord. Ze hielden zich dicht bij elkaar. Jieng lachtte eens kort en scherp.

— Aia... aia... zei ze, is jullie nieuwsgierigheid dan gedoofd ? Zou de vrees haar gedood hebben ?

Zij keek de missionaris aan, doch deze haalde de schouders op.

— Nou, bromde hij, ik vraag me af wat er ons nog te vernemen blijft ?

Hij had het heel stilletjes gezegd, als voor zich zelf. Toch had Jieng het gehoord : zij grinnikte even :

— Wat er nog te vernemen valt ?... Wel ik denk zo wat alles...

De drie Europeanen sprongen op. De heks antwoordde in het Frans, traag maar omzeggens zonder accent. Breder werd de glimlach van de hogepriesteres.

(Wordt voortgezet.)

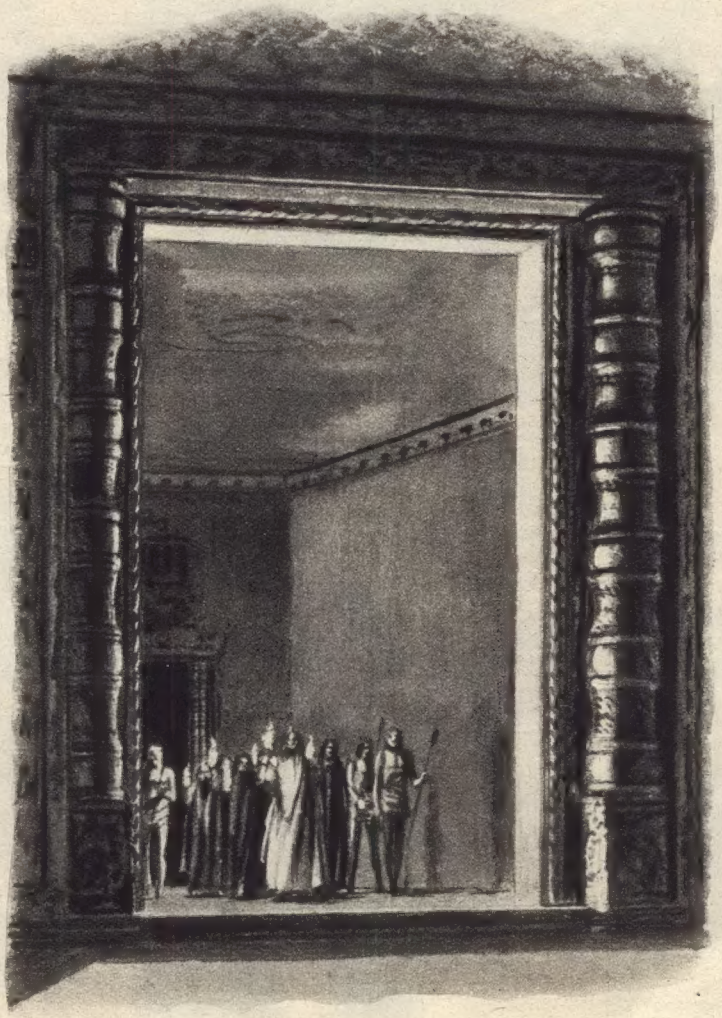

De krijgers kwamen op de gevangenen af...

Rij je niet mee?

DE CEMSA-CAPRONI F. 11 (Italië)

De Italianen brengen ons de ene verrassing na de andere! Na het meesterstuk, de Isotta-Fraschini, dat we in « Kuifje Nr 13 van vorig jaar voorstelden, pakken ze thans uit met de « Cemsa-Caproni » !

INDIEN de autoconstructeurs van het land waar de appelsienen groeien zo voort gaan, zullen ze spoedig de Amerikaanse zowel als de Engelse en Franse producties in de schaduw stellen. En ja, wie zegt dat ze het niet reeds deden ? « De Drie Groten » slaan de verbazende ontwikkeling van hun jonge rivaal met bezorgdheid gade. Al beschikken zij ook over grotere productiemogelijkheden, wat degelijkheid en afwerking betreft kunnen ze nog wat bij de Italianen gaan leren.

De geboorte van de « Cemsa-Caproni » heeft aanleiding gegeven tot een hevig duel met de Isotta-Fraschini. Wie zal ten slotte de kroon wegkapen ? Dat zullen we moeten afwachten.

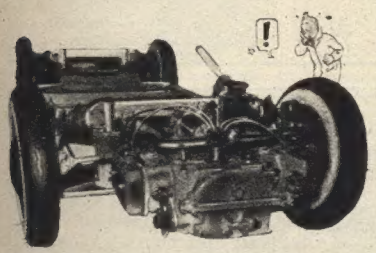

Châssis en motor « Cemsa-Caproni » (Cliché « Science et Vie ».)

Bij de Cemsa-Caproni staat de motor vooraan, bij de Isotta-Fraschini achteraan in de wagen. De twee systemen hebben voor- en nadelen. Jullie zien, ik heb nog niet tussen beide gekozen ! Indien de motor achteraan in de wagen staat is de suspentie perfekt, doch de keerzijde van de medaille leert, dat de wagen, bij hoge snelheid, niet goed baan houdt en dat er voor de bagage te weinig ruimte is.

Staat de motor vooraan, dan moeten we erkennen dat de bochten veel langer dienen genomen en de reizigers achteraan lustig dooreen geschommeld worden. Maar laten we die « Cemsa-Caproni » nu eens naderbij beschouwen, want het loont meer dan de moeite ! Alhoewel de motor vooraan staat, is het de wagen die het maximum aan suspensie bereikt heeft. De « Cemsa-Caproni » bolt zachter dan alle andere bestaande wagens ! De wielen kunnen zich richten in een straal van vijf meter, terwijl de Citroën 11 P.K. bv., die toch door iedereen gewaardeerd wordt, het met niet minder dan 6,70 m. kan stellen ! Men mag dus wel zeggen dat er hier een enorme vooruitgang gemaakt werd.

Dat is nog niet alles, beste vrienden, zeggen we van andere auto's dat ze baanvast zijn, hier moeten we verklaren : De « Cemsa - Caproni » kleeft aan de grond!

Binnenzicht van de wagen. De deuren werden « afgezaagd ».

Deze nieuwe Italiaanse auto beschikt slechts over 8 P.K. maar laat de Citroën 11 P.K. ver achter zich ! Nu, we mogen ook niet vergeten dat deze laatste in 1934 het levenslicht zag en er wordt verteld dat de constructeurs der Citroën ons heel kortelings een mooie verrassing zullen bezorgen. Intussen moeten we toegeven dat de « Cemsa-Caproni » een wonderstuk is en we haar gelijke niet kennen.

Hoofdkenmerken :

Aantal cylinders : 4	Lengte : 4,60 m.
Cylinderinhoud : 1.254 cm³	Breedte : 1,58 m.
Aantal versnellingen : 4	Hoogte : 1,41 m.
Normale P.K. : 8 P.K.	Gewicht : 930 kgr.
Kracht op de remmen : 35 P.K.	Verbruik : 9 liter
	Snelheid : 125 km. p. uur

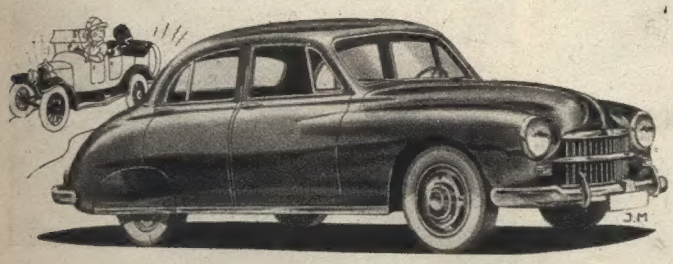

Cemsa-Caproni « F 11 », Italië.

De avonturen van Kwik en Flupke

SPIRITISME

DE STRATO H.22

de avonturen van JO en JETJE DOOR HERGÉ

Jo en Jetje hebben de raid naar New-York ondernomen. Op het punt te landen, duikt er een handlanger van Stockrise op...

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

Op het ogenblik dat Kuifje prins Abdullah kan bevrijden, wordt hij door prof. Smith en zijn soldaten overvallen. Kuifje verschanst zich in een vuurpijlopslagplaats...

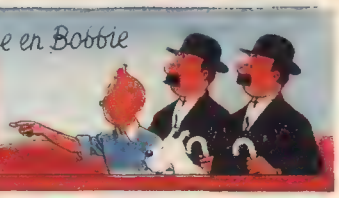

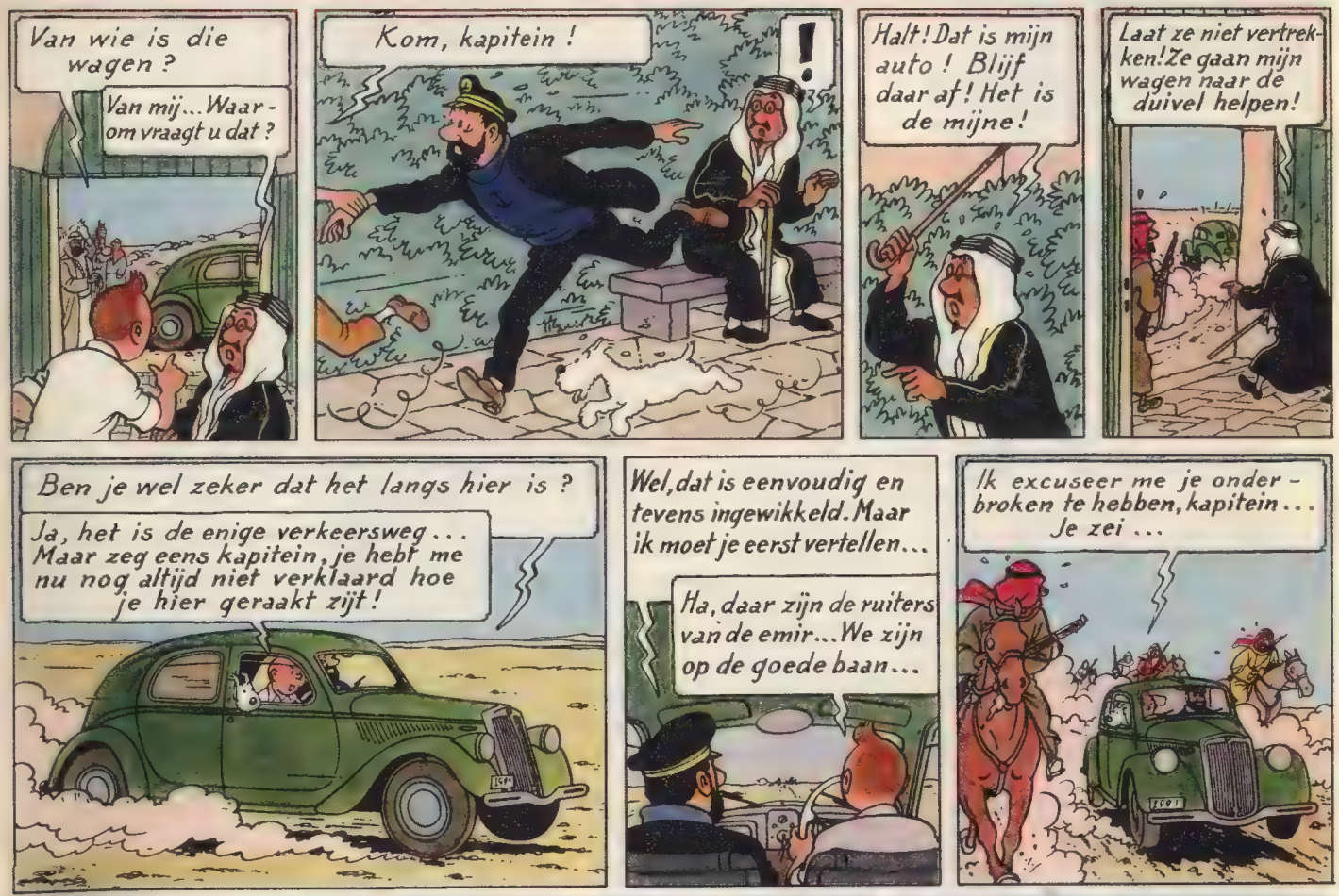

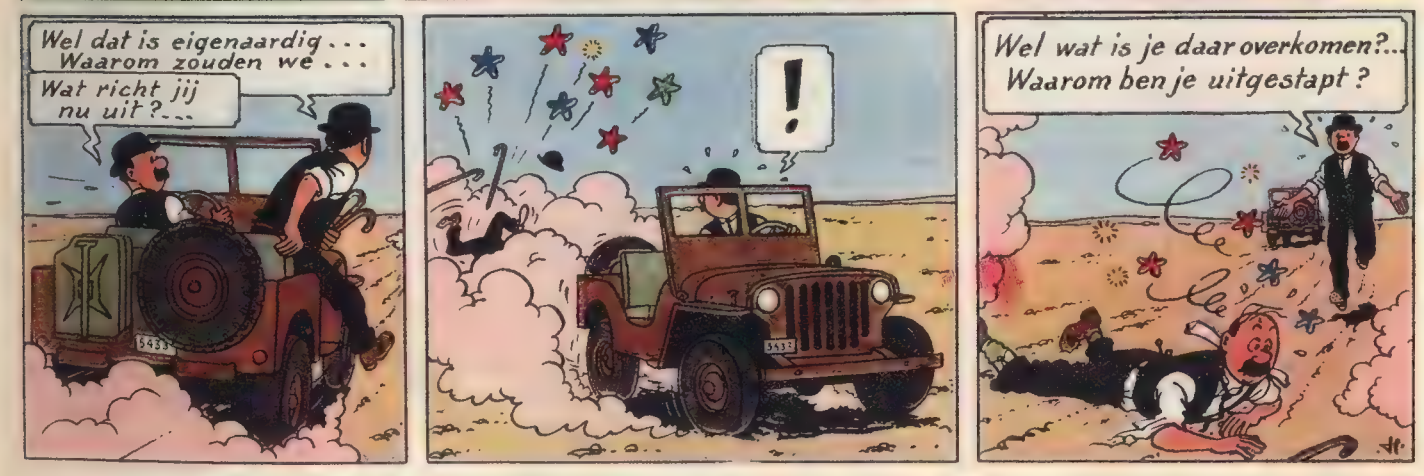

Wordt voortgezet.

EEN GROOT VLAAMS SCHILDER

JAMES ENSOR

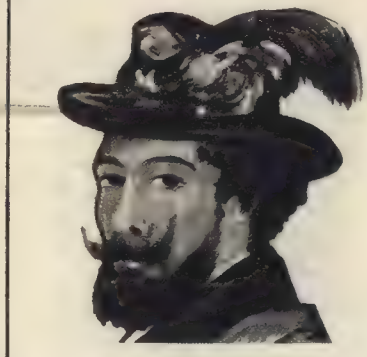

Zelfportret van J. Ensor.

ALHOEWEL de grote Vlaamse schilder James Ensor eerst op 13 April 1950 negentig jaar zou worden, vierde men zijn verjaardag in de Zomer 1949, als om de dood voor te zijn.

Hij werd geboren te Oostende op 13 April 1860. Zijn vader was een te Brussel geboren Engelsman, zijn moeder een Vlaamse.

Van 1877 tot 1879 was James Ensor leerling van de Academie te Brussel, de rest van zijn leven bracht hij door te Oostende, in de Vlaanderenstraat, boven een duister schelpenwinkeltje. Hij woonde aan de zee, waaraan hij, volgens zijn eigen woorden, « veel dankt ».

Twintig jaar lang kende James Ensor overal miskenning, spot en bekamping. Het ging zelfs zo ver dat de jonge kunstenaarskring waarmee hij gewoonlijk zijn werken exposeerde, hem verzocht zich terug te trekken. De laatste jaren werd James Ensor vereerd als één der belangrijkste hedendaagse schilders, als één der grootsten van heel de wereld!

James Ensor was eenzaam als kunstenaar en ook eenzaam en zonderling als mens. In Oostende kon men hem jaar in jaar uit zien wandelen met een zwarte kapmantel, een strikdas onder de baard en een klein hoedje. Met de regelmaat van een klok ging hij iedere dag in zijn stamcafe een borrel drinken.

In 1929 werd James Ensor tot de adelstand verheven en in 1945 togen Luc Haesaerts en Storck naar Oostende om hem te filmen. De kunstenaar nam al deze huldeblijken met een beminnelijke, geamuseerde verstrooidheid op. Er lag een zweem van meewarige spot in de glimlach waarmee hij heel dat gedoe rond hem gadesloeg.

Maskertafereel door J. Ensor.

Wat schilderde Ensor? Zijn hoofdwerk is de *Intocht van Christus te Brussel*, een doek dat mild en wrang, boertig en satirisch de Christusfiguur te midden van het joelende volk situeert. Verder steeds de mens, de zee en stillevens met maskers, marionetten, schelpen, aardewerk en vissen. Het eeuwige thema van Ensor is de dood.

De verbeelding van deze grote Vlaamse schilder kende noch grenzen, noch geduld. Hij is fantastisch, ironisch, sardonisch en burlesk. (Zoek de betekenis van al deze woorden eens op in je woordenboek!) Als tekenaar is James Ensor gracieus, zijn koloriet is overdadig rijk en geraffineerd en hij is goochelaar met het licht. 't Zal jullie misschien ook interesseren dat James Ensor heel veel van muziek hield, dat hijzelf harmonium speelde en ook componeerde.

Suske en Wiske komen naar Gent

Na hun triomfantelijke tocht door de Limburgse en West-Vlaamse dorpen en steden, zullen Suske en Wiske op Zondag 15 Januari hun Blijde Inkomst doen in de aloude gravenstad Gent!

Ik geloof dat de mooie feestzaal van het St. Lucasinstituut in de Zwarte Zustersstraat veel te klein zal zijn om al de Gentse Kuifjesvrienden een plaatske te bieden.

De jeugdvertoning zal om 2.30 u. doorgaan (entreegeld 10 frs.) en de familievertoning om 18 u. 's avonds. (De grote mensen betalen 20 frs. en de kinderen 10 frs.)

Verschillende Gentse lezers hebben me geschreven om te vragen waar ze nog kaarten kunnen kopen.

Op een van de volgende adressen zullen er nog wel te vinden zijn :

— Zangkoor St. Dominikus, Hoogstraat, 41, Gent.
— Burggravenlaan, 116, Gent.
— Phoenixstraat, 158, Gent.
— Bouwmeesterstraat, 80, St. Amandsberg.

De vader van
SUSKE EN WISKE,
onze vriend
WILLY VANDERSTEEN,
zal waarschijnlijk van de partij zijn!

Maken we een Dashondje ?

Ik zou, beste vrienden, bijna kunnen zeggen dat het hondje dat ik jullie vandaag voorstel, een konijn als moeder heeft en als vader een slang. Inderdaad hij heeft wat van de twee. Vreemde familie vinden jullie niet ?

ZIE mijn tekening. De voorpoten en achterpoten worden op wieltjes gezet, net als bij de konijnen en eenden. Het lijf zal uit drie gescheiden delen bestaan. Het oorspronkelijke bestaat erin die drie delen samen te voegen, net als de verschillende stukken van het slangetje. Toch raad ik jullie een andere methode aan, eerst en vooral omdat het hondje in

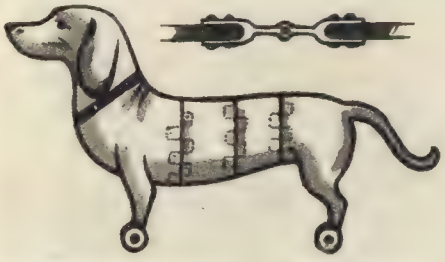

triplex uitgezaagd veel dunner is dan de slang; vervolgens omdat het veel steviger zal moeten zijn om hem voort te trekken. Benuttig dus bij voorkeur scharnieren waarvan jullie de bladjes kunnen openvouwen, en die vast gehecht worden met spijkers die er door geklopt worden en wier punt wordt omgeslagen. Trekken jullie nou het dashondje maar voort : het zal aardig trippelen.

EEN HAAN

De haan die ik hier tekende bestaat uit drie dikten uit contreplaqué. De middendikte, uit triplex van 4 mm., omvat de kop, de hals, het lijf zonder de vleugels (volg de stippellijn), de staart. De kring die uitgestippeld is, moeten jullie wegnemen. De kanten, allebei gelijk, uit triplex van 3 of 4 mm., moeten uitgezaagd worden voor het lijf en de vleugels, zonder de kop; de hals en de staart.

Het geheel passend met lijm samenvoegen, en kunstig versieren.

Zaag, uit triplex, een perfekte ronde uit, van 3 mm. Daarop schildert men drie poten in het rood. Breng die in de opening van het lijf, waar hij met een spijker wordt vastgehecht. Die spijker dient als as. Hij moet losjes draaien; daarom zei ik jullie voor triplex van verschillende dikte te nemen.

Hecht tenslotte een rond stuk hout aan de staart om de haan voor jullie uit te kunnen duwen in evenwicht, op een wiel. Jullie zullen hem zien rennen, echt en komisch. Zullen jullie mij een foto van jullie knutselwerk opsturen dat jullie met mijn aanwijzingen hebben gemaakt ? De fijnste eronder zou ik hier willen overdrukken in deze kroniek. Doen jullie dat, ja ?

ZONNEBLOEM.

Het geheim van het IJZEREN MASKER

De visser hield zijn hand boven zijn ogen om niet door het zonnelicht verblind te worden. Dan wierp hij een blik op de sombere burcht Pignerol. Plots scheen er iets blinkends uit de muren te springen. Een zilveren voorwerp viel in de bodem van de vissersboot. Het was een meesterlijke worp geweest. De visser raapte het voorwerp op. Hij beefde. Want in zijn hand hield hij een zilveren schotel waarop enkele geheimzinnige tekens gegrift waren met een scherp voorwerp.

— De gevangene ! mompelde hij.

Enkele ogenblikken later begaf hij zich naar de burcht en vroeg naar de Saint Mars, de goeverneur van de vesting.

— Men heeft deze zilveren schotel zoeven in mijn boot geworpen, zei de arme man. Ik breng hem terug.

de Saint Mars had maar nauwelijks de letters gelezen, of hij verbleekte.

— Heb je deze boodschap gelezen, vroeg hij aan de visser. Heeft iemand dit voorwerp in je handen gezien ?

— Ik kan niet lezen, antwoordde de man, en sinds dit ding in mijn boot gevallen is, heb ik nog met geen sterveling gesproken.

— Ga dan maar, zei de goeverneur, en hij slaakte een zucht van verlichting. Je mag de hemel danken dat je niet kunt lezen !

De visser raapte de schotel op.

DE GEHEIMZINNIGE GEVANGENE

In die tijd regeerde Lodewijk XIV over Frankrijk...

Te Pignerol, op het eiland Sainte Marguerite leefde sinds vele jaren in totale afzondering een raadselachtig man, wiens naam niemand kende. Hij droeg steeds een masker van zwart fluweel, dat hij zelfs voor het eten niet moest afnemen, omdat het onderste gedeelte van stalen veren voorzien was, die hem alle bewegingen met de mond toelieten.

— Hij is tamelijk groot en jong, en heeft prinselijke manieren, wisten de mensen die hem ooit eens gezien hadden te zeggen.

Maar waarom werd hij gevangen gehouden ? Welke misdaad had hij op zijn geweten ? Waarom moest hij dat masker dragen ?... Niemand kon op deze vragen antwoorden.

DE GOEVERNEUR EN DE MINISTER SPRAKEN HEM RECHTSTAAND TOE !

Alhoewel de gemaskerde man scherp bewaakt werd, behandelde men hem toch met ontzag. Men weigerde hem niets. Verlangde hij fijne kant of nieuw linnen, hij kreeg het zo spoedig mogelijk. Wou hijzelf zijn menu samenstellen ? Een uur later stond zijn tafel gedekt met de meest verschillende en fijnste gerechten, die de goeverneur in hoogst eigen persoon opdiende ! Na het opdienen trok de hoge bewaker zich terug, en wanneer hij zich tot de gevangene richtte, dan was het steeds rechtstaand en met diepe eerbied.

Op zekere dag kwam minister Louvois van Parijs naar het eiland om de gevangene te spreken. Gedurende heel het gesprek bleef Louvois rechtstaan, alsof hij met de koning zelf zou gesproken hebben !

NIEMAND HAD HET RECHT ZIJN GEZICHT TE ZIEN

Zelfs de oude geneesheer die « de man met het ijzeren masker » regelmatig verzorgde, mocht het gelaat van zijn patient niet kennen. Zou dat aangezicht dan zo'n geheim onthullen ? Men is wel verplicht het te veronderstellen...

De gevangene kloeg nooit. Hij berustte in zijn droevig lot. Hij gedroeg zich steeds zacht, hoffelijk en welwillend tegenover iedereen met wie hij omging, maar zijn naam wou hij nooit verklappen. Misschien vreesde hij de gevolgen van een onvoorzichtigheid, omdat hij zich omgeven wist door een hele bende spionnen ?

HIJ AT VOOR TWEE GELADEN PISTOLEN

Op zekere morgen kwam er te Pignerol een bevel : De koning wou dat « de man met het ijzeren masker » naar de Bastille, de Parijse gevangenis zou overgebracht worden. de Saint Mars werd met de uitvoering van dit bevel belast.

Toen de goeverneur tijdens de reis langs zijn eigen domein voorbij moest, nodigde hij zijn hoge gevangene uit om op zijn kasteel te gaan eten. De boeren uit het omliggende merkten toen op dat de « gast » met zijn rug naar het raam geplaatst werd. de Saint Mars die voor « de gemaskerde » had plaats genomen, had twee geladen pistolen naast hem op de tafel gelegd.

Hij at voor twee geladen pistolen.

Hij was ongesteld van de Zondagmis teruggekeerd.

« HIJ » IS DEZE AVOND IN DE BASTILLE GESTORVEN

Op Zondag 18 November van het jaar 1703 was de gemaskerde gevangene ongesteld van de Zondagsmis teruggekeerd. Hij overleed 's anderendaags en nam zijn geheim mee in zijn graf.

Enkele dagen later werd zijn cel door vertrouwensmannen van de koning grondig doorzocht. Ze wasten en kalkten de muren, vervingen het vensterglas en verbranden de matras, het linnen en al de persoonlijke voorwerpen van de overledene.

Men scheen dodelijk benauwd te zijn, dat de gevangene een of ander spoor zou nagelaten hebben.

WIE WAS DE MAN MET HET IJZEREN MASKER ?

Men vraagt het zich reeds twee honderd jaar lang af, en nog steeds heeft men geen zekerheid over dit geval.

— 't Is graaf Vermandois, een van de zonen van Lodewijk XIV, beweerden sommigen. Hij zou de kroonprins in het openbaar eens een oorvijg gegeven hebben !

— 't Is de hertog van Mommouth, de opstandige broer van de Engelse koning Jacobus II, die een bondgenoot was van Frankrijk, wordt er door anderen beweerd. Sindsdien heeft men nog talloze namen genoemd. Die van Fouquet, de minister van financiën. (De koning kon hem niet meer horen, noch zien.) Verder nog Mathilo, een Italiaanse spion, die voor de hertog van Mantua werkte, en door de agenten van Lodewijk XIV in Piemont ontvoerd was. D'Avedick, een Armenische patriark, die door de tussenkomst van de Franse ambassadeur te Constantinopel ontvoerd was, en nog vele andere...

Maar tijdens het leven van Voltaire hield men er reeds een andere opinie op na over deze geheimzinnige gevangene.

— 't Was waarschijnlijk de oudere broeder of de tweelingbroeder van Lodewijk XIV. Zijn gelijkenis met de koning was zo opvallend, dat men zich gedwongen achtte zijn bestaan onbekend te houden om het koninkrijk niet in gevaar te brengen, want « de man met het ijzeren masker », en niet de regerende koning was de wettige vorst... Lodewijk de XIV en zijn nakomelingen zijn dus usurpatoren !...

Is het maar een legende ?... Waarschijnlijk. Maar, daar men nog steeds niet met zekerheid weet wie « de man met het ijzeren masker » was, mogen we die veronderstelling niet zonder meer verwerpen. Een feit staat historisch vast : « De Man met het IJzeren Masker » heeft bestaan.

Twee maal drie Koningen

DRIEKONINGENVERHAAL DOOR JOHN FLANDERS.

KAPITEIN BOTTE had gehoopt Kerstmis te Brisbane te kunnen doorbrengen. Het was, helaas, bijna Nieuwjaar en zijn oude schuit *De schone Pelagie* lag nog in San Cristobal, het uiterste Zuidpunt van de Salomoneilanden.

Over heel de 10e breedtegraad daar in het Zuiden is de Kersttijd een beroerde periode voor de zeelui. Er ontstaan plots:, geweldige tempeesten en de broeierige lucht hangt vol geheimzinnige koortsen die een hele bemanning in een omzien naar de haaien helpen.

De schone Pelagie had stand gehouden tegen de « Southerley Burster » (1), maar in deze strijd had ze haar fokkemast, de fok, de noodmast en haar stuurman verloren. Tot overmaat van de ramp weigerde de hulpmotor dienst en moesten de pompen ononderbroken werken om het water uit het ruim te houden.

Nu lag de schuit veilig aan de kade van 't kleine eiland, doch 't was er triestig mee gesteld en men kon aan de stilte, die er aan boord heerste merken, dat er iets schorte... De scheepsjongen lag met hoge koorts in zijn kooi. Kapitein Botte ging aan land om bij Barkis, de uitbater van de enige herberg van het eiland, raad te vragen.

De herbergier zette een zuur gezicht op, want hij hield niet van de Fransen.

— Ik ben geen dokter, en de katholieke missionaris die zulke koorts kan genezen, maakt zijn ronde op de eilanden... Geef je scheepsjongen quinine te slikken. Veel zal 't wel niet helpen, maar er blijft niets anders over !

Botte had aan de missionarissen een broertje dood. Ze hinderden hem te veel bij 't opknappen van zijn min of meer verdachte handelszaken langs de kusten der eilanden en dan... Zeelui geloven niet aan al die dwaze praat ! En toch, zou hij nu goud gegeven hebben om die pater te zien verschijnen. Hij hield veel van de scheepsjongen, die Fransman was net als hij en ook afstamde van een oude Duinkerkse zeevaardersfamilie.

Met hangend hoofd keerde hij terug aan boord en stootte op Lou, de Chinese kok.

— Pieot, grote duivel in kop, hij sterf... Wat wou zeggen : Pieter is zwaar ziek en zal spoedig sterven !

Met een hele reeks verwensingen stuurde Botte de kok terug naar zijn fornuizen. Ach, die gele ongeluksvogel moest er nu ook nog tussen komen ! Dan ging Botte sleepvoetend naar zijn hut, waar hij Pieter gelegd had.

— Hewel, jongen, hoe gaat het ?

De zieke sloeg de van koorts vlammende ogen op en antwoordde :

— Ik zal niet sterven, he, kapitein ?

— Maar neen, Pieter ! Doch Botte keerde het hoofd om, want hij kon slecht liegen... Het gaat je trouwens al veel beter.

— Zal ik in Raymond-Terrace zijn voor Driekoningen ?

De ouders van Pieter maakten deel uit van een kleine Franse kolonie die sedert jaren in 't Noorden van Brisbane leefde. De jongen had tranen met tuiten geschreid toen hij, na de storm, inzag dat ze niet voor Kerstmis zouden thuis zijn. « Maar Driekoningen vier je thuis ! » had Botte beloofd om hem te troosten.

— Ja, je zult Driekoningen vieren en, indien de goede God rechtvaardig is, zul jij de boon in je wafel vinden !

— God is rechtvaardig, antwoordde de scheepsjongen.

— Och, wat weet jij daarvan, gromde Botte, maar droeg er zorg voor dat de zieke het niet kon horen...

* * *

Nieuwjaar brak aan en de bemanning van *De schone Pelagie* dronk bij Barkis een stevige borrel en kwam terug met de boodschap dat de missionaris niet vóór half-Januari zou terug zijn.

Pieter verslechte zienderogen. Zijn lippen waren opgezwollen en blauw en hij prevelde nog slechts nu en dan een paar haast onverstaanbare woorden. Zijn adem was hortend en moeilijk. De droefheid van kapitein Botte werd woede. Waar was God dan dat hij die arme jongen hier, van huis en ver van de zijnen, liet sterven op een driemaal vervloekt eiland ?

— Kapitein, de jongen vraagt je... Heel slecht...

Botte, die als een geest over het dek zwierf, doofde zijn pijp en liep naar zijn hut. Hij vond Pieter kalm, glimlachend, maar zo vil als een doek...

— Deze avond... De boon... De koningen ! fluisterde hij.

— Verduiveld ! Dat ben ik vergeten ! Het is de 6e Januari vandaag, Driekoningen ! En ik heb beloofd...

Door de patrijspoort zag hij hoe de blauwe lucht langzaam purper werd en een korte, tropische nacht aankondigde. Hij vloekte. Dan draaide hij zich om en zei :

— Het is goed, kleine, deze avond vieren wij Driekoningen.

Pieter dankte met een knikje en sliep in.

— Wat nu gedaan ? Wat een dwaasheid ! Neen, zoiets als ouwe zeebonk moeten meemaken...

Botte ging grommend en vloekend weg en bestelde dadelijk een wafel met een boon in. Goddank, aan bloem en bonen ontbrak het niet maar... die koningen ?

Kapitein Botte had geen verbeelding, niet de minste. Hij had daaraan heel zijn leven nog geen behoefte gehad ook, maar nu had hij ze best kunnen gebruiken. Hij voelde zich in een hopeloze positie en stevende naar 't dek. Daar speelden de drie matrozen Mander, Ridge en de kleurling Apeka « cribbage ».

— Bij mijn allereerste pijp, dat zijn mijn koningen ! Hij had het wel kunnen uitjubelen. Aan Manders, de verstandigste van de drie, gaf hij nauwkeurige bevelen. Ze moesten naar Barkis gaan en er kleren en kronen lenen die de Drie Wijzen zouden waardig zijn. Dan moesten ze terug aan boord komen om hun rol te leren.

Een paar minuten nadien hoorde Botte hun langzame, harde stappen op de kaai... En ja, ze zongen alweer dat onnozel lied van een slang met belletjes gevangen in een rhumfles :

A snake in a bottle... Ohe ! Ohe ! (2)

Het was nacht. Een grote, fonkelende ster rees van het fluweelblauwe uitspansel naar beneden en dook in de eindeloze zee.

— Een ster... murmelde Botte... Ba, weg met al die kletspraat !

Hij ging de steile trap af naar de hut van de zieke. Men hoefde niet veel te kennen om te zien dat de koorts weldra de overhand zou halen...

Botte liep zenuwachtig op en neer. Waar bleven die matrozen nu ? Indien de jongen moest sterven zonder de Drie Wijzen te zien, zou hij hen in de ijzers slaan.

Lou had naast het bed een dampende, lekkere wafel gezet, doch Pieter keek er niet eens naar. Zijn ogen staarden in de verte en 't leek of hij daar wondere dingen zag...

Woedend rende Botte naar het dek en klom op de brug. Ach, waren die kerels er nu nog niet ? Stil... Daar kwamen ze... In lange mantels van purper fluweel en met een gouden kroon op het hoofd die blonk in 't licht der opkomende maan... Barkis had zijn werk goed gedaan. 't Ruwe gezicht van de kapitein klaarde op...

Botte feliciteerde en vroeg zich af waar Barkis die prachtige mantels had vandaan gehaald en hoe het mogelijk was, dat zijn matrozen zich zo statig, zo majestisch en waardig gedroegen ?

— Vooruit, Manders, Ridge en Apeka, vlug, vlug !...

Botte duwde hen in de hut van Pieter.

— Hallo, m'n jongen, hier zijn de Drie Koningen !... Kijk eens hoe mooie ze zijn !

De scheepsjongen richtte zich op en lachte van vreugde.

De Drie Wijzen knielden voor de kooi...

A snake in a bottle Ohe ! Ohe !

Hese, ruwe stemmen brulden van op de kaai dit vervloekte lied telkens weer opnieuw. Er kwam geen einde aan. De kapitein begreep er niets van. Hij liep naar de brug en zag drie stomdronken kerels van de ene kant naar de andere kant laveren. De ene had een ster op 't einde van een stok geplant in de hand en alle drie droegen ze rode en groene lompen om 't lijf. Ze strompelden naar *De schone Pelagie* toe.

— Manders, Ridge... Wat betekent dat ? schreeuwde de kapitein.

Hij liep terug, stootte de deur van de hut open... De koningen waren verdwenen, maar in de schaarse lichtschijn van de lamp zag hij het rustige, glimlachende gezicht van Pieter...

— O God, wat is hij schoon...

— De koningen... De echte Drie Wijzen... O goede God... Ze zijn gekomen om de jongen te halen...

Druppelsgewijs drong de waarheid tot Botte door. De oude, ruige zeebonk weende. Hij zonk op de knieën voor de kooi en geloofde weer aan goedheid en rechtvaardigheid.

John Flanders.

---

(1) Tempeest in de Zuidelijke zeeën.
(2) Een slang in een fles.

De lotgevallen van MENEER Lambik

DE EENDENJAGER

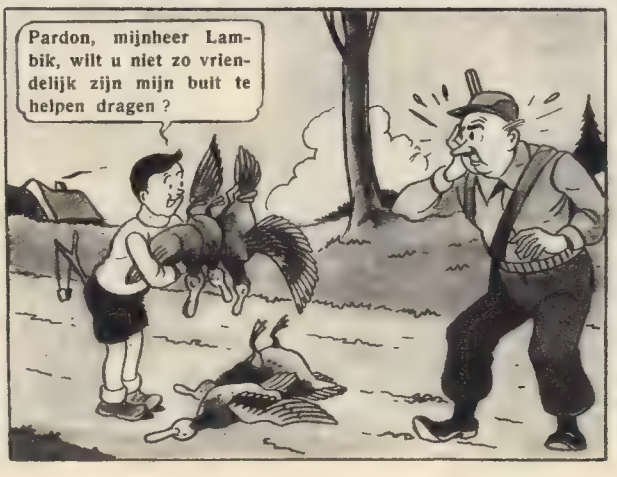

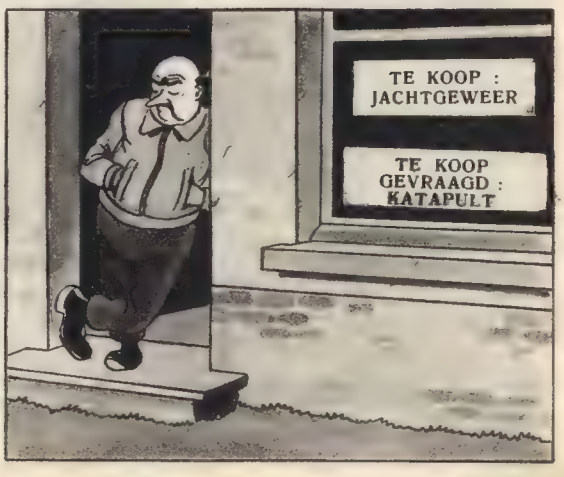

JAN BART
de held van Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

MATROZEN schieten toe, werpen de brol over boord. Hij wordt haast in zee medegegooid. Een paar vloeken klinken hem in de oren. Uit de weg! Als een paling glibbert hij tussen de benen. Maar zich in 't ruim verbergen, neen, dat zal hij niet. Tegen de bezaansmast meent hij een veilige beschuttingsplaats te vinden. De losbrandingen volgen zich thans snel op. De vier oorlogsbodems bestoken, over de prijsbuitschepen heen, het fregat. Twee bodems hebben elk een prijsschip voor prooi genomen. De twee andere zeilen recht op het fregat af. Jan ziet op de beide buitschepen, de zeilage strijken. Deze zijn dus uitgeschakeld. Hoe zal hij zelf de greep ontkomen? Hij loopt het roer overnemen. Het fregat steigert als een wild veulen, zwenkt en zwaait. Tussen de twee bodems moet hij door. De mantel of de male. Van enteren kan geen spraak zijn. De overmacht is te groot en de zee staat nog te geweldig. De avond valt snel in en de wind schiet terug op, neemt in kracht toe. Een vlaag schroot kletst op het dek open. Verschillende mannen zakken in mekaar. Er is gehuil en gevloek. Gezwind worden de gekwetsten opgetild en in 't ruim neergelaten. Frans is uit zijn schuilplaats gesprongen, gletst uit in een plas bloed, doet een matroos stronkelen.

— Uit de weg, spook! Wacht... Hier!

Frans voelt zich, door een paar krachtige armgrepen opgetild. Van op zijn stuurpost, ziet Jan hoe luitenant Vandermeersch, zijn jongen wegdraagt. Wat nu? Hij geeft het roer de stuurman over en, in twee sprongen, is hij bij de groep.

— Een ongeluk, Vandermeersch?

— Neen, kapitein; maar 't kind loopt ons steeds in de voeten. Ben voornemens, Frans in de kajuit te gaan opsluiten om hem buiten 't geschut en 't gewoel te houden.

— Niet veilig in de kajuit, Vandermeersch. Te hoog van boord. Bindt hem aan de bezaansmast vast. Daar zal 't best wezen. 't Zal hem trouwens leren zijn post niet te bezetten.

Met de fregat « La Railleuse » heeft Jan Bart twee Hollandse vrachtschepen buit gemaakt. Hij wordt echter zelf door vier vijanden aangevallen...

't Duurt slechts een ogenblik. Bij middel van twee touwslagen en een stevige matrozenknoop, ligt Frans aan het voetstuk van de bezaansmast, geringeld en gekneveld. Hij heeft mooi smeken of huilen, men ziet naar hem niet meer om. Hij moet het zich, ten slotte niet beklagen, op deze wijze, volledig zeeheld te worden. Hij staat midden de losbrandingen en de ontploffingen; hij hoort de wanden kraken en ziet, hoe, in wilde vlucht, het fregat zich te pletter zal botsen op een van de beide oorlogsbodems, die in tegenovergestelde richting komen aangevlogen. De manschap staat tot uiterste verweer gereed. De enterladders liggen op de verschansing, bijlen blinken er naast. Gebalde handen omknellen pistolen en messen.

Een vierdubbele donder scheurt de ruimte aan stukken. Het fregat krijgt rechts en links, een lading op dek, in 't want en in de romp. Het lost zelf, aan bak- en stuurzijde zijn bussen. Eén der oorlogsbodems schijnt te wankelen en te trillen, als een boom onder hevige bijlslagen. Het fregat schiet, als een schicht, met de wind in 't achtergat, tussen beiden heen.

— Meer zeil, tiert Jan, midden het geraas. Meer zeil!

Tussen de stukken gaafgebleven masten zwellen één na één, het groot stagzeil, het kruisstagzeil, de barmstagzeilen en de binnenzeilen open. Het fregat vliegt over de vlakte. Reeds ver achterwaarts lopen de twee oorlogsbodems nog hun draai te nemen. De wind belemmert hun zwaaiende zwenking. Het donkert snel. De avond plooit zijn zwartglanzende gewaden, breed en wijd open, bindt hemel aan zee. In de verte vuren de oorlogsbodems een nieuw salvo af.

— Verloren kruit, lacht Jan, die bezig is Frans uit de beknelling los te winden. De jongen beeft en huivert nog als een blad. 't Was ook om te gruwen. Midden het gevaar, lijdzaam en zonder verweer moeten toezien, erg plezierig kon het toch niet genoemd. Maar wat moesten zij dan meemaken die, in 't ruim, te huilen lagen onder de pijn?

Net als een wrak, loopt het fregat Duinkerke binnen. Voor- en middenmast zijn half weggeschoten, de wind speelt door aan flardengescheurde zeilen, de romp is lelijk toegetakeld en de kajuithut ligt ingedeukt. Weken en weken zullen nodig zijn om het schip terug zeevaardig te maken.

Onder zijn manschap heeft Jan schrikkelijke verliezen geleden. Benevens de op zee verdwenen prijsbemanningen, worden een tiental doden naar het lijkhuis en een twintigtal erg gekwetsten naar 't krijgsgasthuis gedragen. Eén van de ergste zaakjes die Jan, sinds zijn bevelhebbersschap, door te bijten had.

Frans heeft zijn oorlogsproef doorstaan, maar Jan is wijs en verstandig genoeg, om die proef niet dadelijk te hernieuwen. Frans moet terug naar school om zijn opleiding te voltrekken. Jan wil die opleiding, naar binnen en naar buiten op zuivere Vlaamse leest schoeien. Frans komt bij de Paters Jezuieten, in de Molenstraat, terecht. Daar immers zal hij opgevoed en onderwezen worden in het Vlaams. De leraars staan bekend als Vlamingen gehecht en verknocht aan volk en taal. Met het Frans als officiële voertaal wilden zij geen vrede nemen. Spijts verlokking en aandringen bleven ze het Vlaams getrouw. Op feesten en plechtigheden voerden ze in hun feestzaaltje Vlaamse toneelfeesten op. Frans is er dus op zijn plaats en in zijn midden.

's Zondags mag hij even buitenlopen, om vaders schip op te zoeken ofwel om bij grootvoder Goethiere binnen te wippen. Grootvader Goethiere woont thans een paar straten verder. Frans treft in de keuken, een nieuwe grootmoeder aan Goethiere is met de waardin van een welbekend en goedgekanlandeerd tappershuis hertrouwd. Zijn weduwnaarschap vond hij te vervelend, 't woog hem zwaar. Zijn late liefde heeft hij in de voortzetting van zijn oud bedrijf bezegeld en zijn oud uitsteekbord aan de gevel van een nieuwe taveerne vastgehaakt.

Wordt voortgezet.

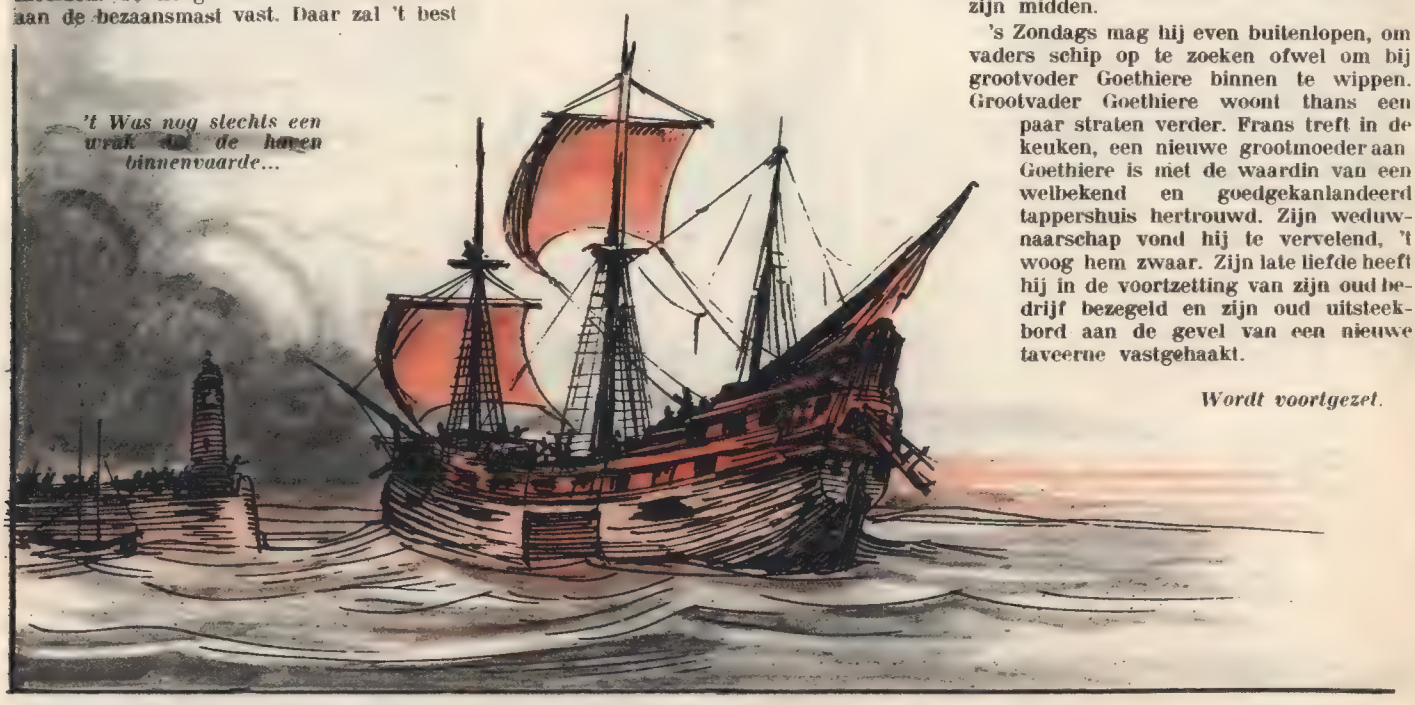

't Was nog slechts een wrak [illegible] de haven binnenvaarde...

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

Lange Slang is jaloers op Genoveva en Corentin die invloed hebben bij Zwarte Bison. Daarom ontvoert hij Genoveva en levert haar uit aan Jack. De twee schurken vluchten met de moeder van Corentin...

Jack en Lange Slang voeren Genoveva mee naar een geheimzinnige bestemming.

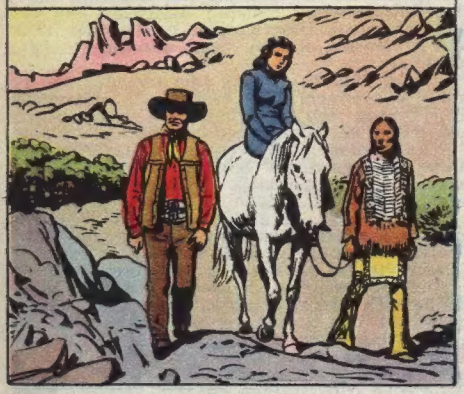

Opeens buigt Lange Slang zich voorover en bekijkt de grond aandachtig.

's Nachts sluipt Lange Slang naar het kamp van de Pawnee's.

Nabij het kamp stapt de Indiaan af...

... en volgt kruipend een smalle weg. Hij bevrijdt de paarden...

Vóór er alarm gegeven wordt, steekt hij een paard met zijn mes, zodat het van pijn steigert en op de vlucht gaat. De anderen volgen...

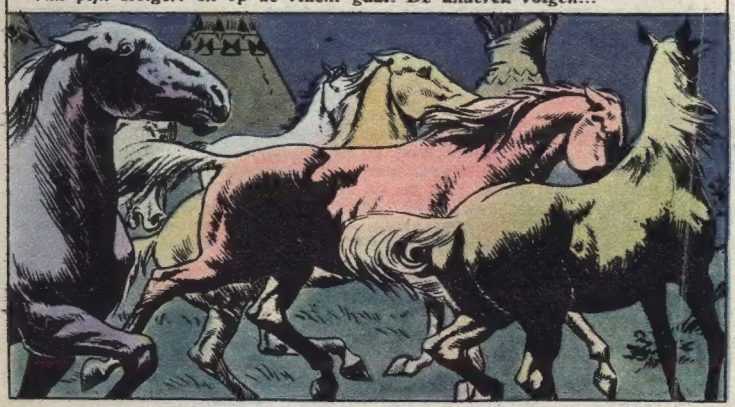

De volgende morgen gaat Jack naar het kamp der Pawnee's.

Dit nieuws veroorzaakt grote opwinding in het kamp der Pawnee's. De hoofdman roept zijn krijgers bijeen.

(Wordt voortgezet.)

De Drie Zwanenkinderen

ER was eens een jongen en die heette Jan. Hij woonde met zijn moeder op de buiten en werkte de hele dag op het veld. Op zekere dag, toen hij zijn kar, met hooi geladen naar huis voerde, kwam hij langs een vijver en zette zich daar in het lommer neer om even uit te blazen. Opeens zag hij drie wilde zwanen door de lucht wieken en een beetje later op de rand van de vijver neerstrijken. Ze keken goed rond of er niemand in de buurt was en ze bemerkten Jan niet, die zich tussen de bladeren verscholen had... Dan deden ze hun pluimen af gelijk een frakske en het waren drie jonge meisjes die in de vijver kwamen baden. Als ze in 't water waren, kroop Jan stillekens tot bij de pluimenfrakjes, nam het kleinste er van en stopte het tussen 't hooi. Een tijd later deden de twee grootste meisjes hun frakje aan en werden wilde zwanen. Het kleinste meisje zocht overal, doch vond nergens haar pluimen terug. De twee oudsten vlogen heen, want de zon ging reeds onder, en het kleinste meisje bleef alleen achter. Ze weende hete tranen...

Jan ging op haar toe en vroeg :

— Waarom zit je hier zo droevig alleen ?

— Ik heb mijn pluimenfrakje verloren, antwoordde ze, en nu kan ik niet meer naar huis vliegen.

— Och, 't is niet zo erg, hier is mijn kiel, trek die aan en dan stappen we vlug naar mijn huis. Moeder zal blij zijn dat je bij ons komt wonen.

Jan zette het zwanenkind op de hooiwagen en nam haar mee. Jan's moeder was heel blij zo'n meisje te krijgen en vertroetelde haar. Jan had het pluimenfrakje stillekens op de hooizolder gehangen waar, buiten hijzelf, geen levende ziel kwam.

Zo Jan mij gaarne ziet, moet hij mij op de Glazen Berg komen halen !

Na een tijd werd Jan verliefd op het meisje en wou haar vragen zijn vrouw te worden. Toen gebeurde het, dat Jan op een avond langer weg bleef dan gewoonlijk en de moeder zei :

— Meisje, haal eens wat hooi van 't zolder want de beesten krijgen honger en Jan is nog niet terug.

Het zwanenkind klom op de hooizolder en zag daar haar pluimenfrakje hangen ! Ze deed het aan en werd opnieuw een wild zwaantje. De vleugels begonnen vanzelf te klapperen, ze moest vliegen. Toch vloog ze eerst nog eens voorbij de keukendeur om Jan's moeder toe te roepen :

— Zo Jan mij gaarne ziet, moet hij mij op de Glazen Berg komen halen !

De moeder stond nog versteld als Jan thuis kwam en haar stem beefde toen ze 't gebeurde vertelde.

— Moeder, zei Jan, ik zie haar gaarne en ik ga naar de Glazen Berg.

— 't Is goed kind, ga maar, antwoordde de moeder. En Jan ging op weg naar de kant waar de zon ondergaat en de eerste avond kwam hij aan een loden kasteel waar hij aanklopte en gastvrijheid vroeg.

In dit kasteel woonde een loden reus die zelf de poort opendeed en zei :

— Kom binnen. Je mag hier slapen op voorwaarde, dat je deze avond zoveel eet als ik. Zo je dit kunt krijg je van mij een tovermatje waarmee je kunt vliegen.

— Aangenomen, antwoordde Jan en hij stapte binnen... Ze gingen aan tafel zitten en kregen ieder een bord vol loden bonen. De reus at ze smakelijk op, maar Jan liet ze stiekum in zijn zak glijden. Daarna gingen ze slapen en de reus dacht dat Jan wel nooit meer zou opstaan. Tot zijn grote verwondering was Jan 's morgens zo gezond als een vis en hij kreeg het tovermatje.

Nadat hij weer een dag gegaan had, kwam hij aan een zilveren kasteel. In dat kasteel woonde een zilveren reus en toen Jan aanklopte kwam hij zelf opendoen en sprak :

— Kom binnen ! Je mag hier slapen op voorwaarde, dat je deze avond zoveel kunt eten als ik. Zo je dit kunt, krijg je morgen van mij een toverhoedje. Als je het opzet kun je alle mogelijke gedaanten aannemen.

— Aangenomen, antwoordde Jan en stapte binnen. Ze kregen een bord vol zilveren bonen voorgeschoteld. De reus at de bonen smakelijk op, maar Jan liet ze stillekens in zijn zak glijden zonder dat de reus het merkte. Ze gingen slapen en de reus dacht : Die staat niet meer op...

Jan was 's morgens echter zo gezond als een vis en hij kreeg zijn toverhoedje.

Jan stapte weer een dag en kwam aan een gouden kasteel. Hier woonde een gouden reus, die zelf kwam openen, toen Jan op de deur klopte.

— Kom binnen. Je mag hier overnachten en indien je evenveel kunt eten als ik, geef ik je morgenvroeg een toverbeurzeke waaruit zoveel geld komt als je nodig hebt.

— Aangenomen, antwoordde Jan. Ze namen plaats en kregen een bord vol gouden bonen. De reus at ze smakelijk op maar Jan liet ze weer in zijn zak glijden. Ze gingen slapen en de reus dacht : Die gouden bonen zullen hem niet bekomen, 't is een vogel voor de kat !

's Anderendaags was Jan echter zo gezond als een vis en hij kreeg zijn toverbeurzeken. Jan marcheerde nog een dag en kwam aan een glazen berg. Hij wilde er op kruipen, maar het glas was zo glad geslepen, dat hij er telkens weer afschoof. Hij gooide zijn loden bonen op de berg, die plakten er aan vast en Jan kon naar boven klimmen. Maar de loden bonen waren op vóór Jan op de top was en daarom gooide hij ook nog zijn zilveren en zijn gouden bonen tegen het glas en zo kwam hij op de top, waar de Zwanenkinderen met hun moeder woonden. Die moeder was echter een boze vrouw en als Jan vroeg om met haar jongste dochter te mogen trouwen, dacht ze : « Die zal ik eens beet hebben » en ze antwoordde Jan :

— Ik zal je drie dingen vragen, kun je alles uitvoeren, dan krijg je mijn dochter; kun je 't niet, dan houd ik je voor eeuwig gevangen op de berg !

— Zeg maar wat ik moet doen !

— Wel, om te beginnen moet je morgen een bos uitroeien. Tegen de avond moet het gedaan zijn. Een van mijn dochters zal je eten komen brengen.

De volgende dag begon Jan uit alle macht bomen uit te hakken, doch 's middags was 't honderdste deel van 't bos nog niet uitgeroeid. Het jongste zwaantje kwam zijn eten brengen.

— Jan sprak ze, ik ben blij dat je gekomen bent, betrouw op mij.

Het Zwanenkind blies drie keer in de richting van 't bos en alle bomen waren uitgeroeid.

« Vandaag zul je de grond, waar gisteren nog bomen stonden, omspitten en deze avond moet je klaar zijn. Een van mijn dochters zal je eten brengen », zei de zwanenmoeder de volgende morgen.

Jan begon uit alle macht te spitten maar 's middags was 't honderdste deel van 't werk nog niet gedaan. Het jongste zwaantje kwam zijn eten brengen en zei :

— Morgen zal moeder ons met drie voor je zetten en vragen wie van ons je tweemaal eten heeft gebracht. Maar we zullen ons zwanenkleed aan hebben en dan gelijken we zo op mekaar, dat niemand ons uiteen kent. Ik zal morgen twee tranen uit mijn ogen laten rollen en 't zullen precies parels zijn, daaraan zul je mij herkennen. Heb vertrouwen in mij, alles komt terecht. Ze blies drie keer over de grond en op slag was heel het land omgespit.

De volgende morgen vroeg de moeder van de drie zwanenkinderen aan Jan :

— Ik zal mijn drie dochters roepen en je moet me zeggen wie van hen je eten gebracht heeft.

De Drie Zwanenkinderen waren inderdaad alle drie gelijk. Geen haar verschil, maar Jan zag de twee tranen uit de ogen van het jongste zwaantje rollen en riep :

— Deze hier heeft mijn eten gebracht ! Ze verschoten alle drie omdat Jan het zo goed wist en de moeder beefde van woede.

— Je bent een valsaard, niemand kan mijn dochters uit mekaar kennen, maar wacht, ik zal je leren en mijn dochter ook...

— Zo niet, zei Jan kalm; hij nam het jongste zwaantje, ging er mee op het tovermate staan en ze vlogen samen door de lucht.

De zwanenmoeder gaf zich niet gewonnen. Ze gaf een toverappel aan de oudste dochter en beval :

— Breng die vluchtelingen terug !

Het oudste zwaantje vloog lijk een pijl uit een boog het tovermatje achterna, doch Jan had haar wel zien aankomen. Hij pakte algauw zijn toverhoedje en veranderde zichzelf in een grote wolk en zijn zwaantje in een donderbeestje, dat boven op de wolk zat. De oudste zwaan moest onverrichterzake terugkeren.

Indien je zoveel kunt eten als ik...

Toen gaf de moeder een toverappel aan haar tweede dochter en beval :

— Vlieg die rakkers achterna, ze mogen niet ontsnappen !

En ook het tweede zwaantje vloog als een pijl uit een boog, doch Jan nam weer zijn toverhoedje en veranderde zichzelf in een kapelleke en zijn meisje in een bloemenkrans. Het tweede zwaantje moest ook terugkeren. Dan besloot de zwanenmoeder de vluchtelingen zelf achterna te zetten en ze kliefde de lucht zo gauw als de bliksem. Jan nam weer zijn toeverhoedje en werd een vijver en zijn meisje een viske. Maar... Te laat, de zwanenmoeder had het gezien ? Ze zette zich op de rand van de vijver en begon het water uit te drinken. Maar hoe meer water ze dronk, hoe meer er in de vijver liep en ten lange laatste barste ze !

Toen was al de miserie achter de rug en Jan trouwde met het Zwanenmeisje.

Lia TIMMERMANS.

ONZE SPECIALE CORRESPONDENTEN SEINEN.

EEN SCHOON SCHILDERIJ VOOR 50 FRS, MIJNHEER !

In Parijs bestaat er een liefdadigheidsinstelling die iedere dag maaltijden bezorgt aan de arme studenten en artisten tegen het schappelijk prijske van 10 Fr. Frs. per diner (= 1,5 B. Frs. of ongeveer 10 Holl. cent). Deze instelling, zoals zovele andere, zit met de moeilijkheid zijn kas regelmatig te vullen. De studenten hebben er echter wat op gevonden. Er werden omzendbrieven gestuurd die als volgt opgesteld waren : « Verzamel geen schatten op de aarde, waar ze toch door roest aangetast en door dieven gestolen worden. Ruim al uw kasten, laden en zolders op en geef ons wat u niet meer gebruikt. Alle oude voorwerpen zijn welkom. »

Het initiatief heeft sukses, want van alle kanten stromen oude kledaren, sieraden, meubels, vaatwerk, glaswerk, boeken, schilderijen en speelgoed toe, en met deze min of meer waardevolle voorwerpen wordt een vlooienmarkt georganiseerd, zoals in Brussel op de Oude Markt. De opbrengst van de verkoop zal beletten, dat arme studenten en artisten van honger zouden omkomen.

WIL JE WETEN HOE MEN VROEGER LEEFDE ? KOM DAN MAAR EENS KIJKEN !

Zo zal men binnenkort uitgenodigd worden om het nieuwe museum te bezoeken dat in Parijs opgericht wordt en dat zal bestaan uit een reeks schone burgerwoningen uit de verschillende perioden van de Franse geschiedenis. Ieder huis zal volledig opgetrokken zijn in de stijl van een bepaalde tijd en zal ook gans bemeubeld worden in dezelfde zin.

WIJ REIZEN OM TE LEREN.

Willem Diededicks, een jonge Zuid-Afrikaan, is met een kruiwagen geladen met het hoogst nodige kampeergerief uit Durban vertrokken om een reis rond de wereld te maken. Hij hoopt zijn tocht in vier jaar af te leggen. Hij heeft maar acht pond op zak en zal dus onderweg zijn kost moeten zien te verdienen.

Dat dit wel mogelijk is, heeft Essie Pattison uit Winnipeg (Canada) met haar vriendin onlangs nog bewezen. Zonder een duit op zak zijn beide meisjes de wereld rond gereisd.

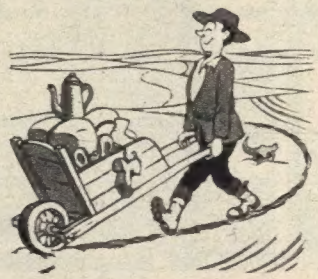

Hun tocht ging over Australië, Nieuw-Zeeland, Zuid-Afrika, Egypte, Italië, Frankrijk, Zwitserland, België, Nederland en Engeland. Ze hebben steeds werk genoeg gevonden om met het verdiende geld weer een eind verder te reizen.

DE NAZATEN VAN DE RATTENVANGER VAN HAMELN

werden door het Berlijns gemeentebestuur verzocht zich in dienst van de stad te stellen. De vroegere Duitse hoofdstad wordt momenteel door een geweldige rattenplaag geteisterd, net als in de Middeleeuwen de andere Duitse stad Hameln. Het beroemde Robert Koch-instituut, dat zich op de bestrijding van de besmettelijke ziekten toelegt, heeft reeds meer dan 200 rattenvangers in dienst genomen en betaald hen 22 frs. per levende rat. Deze beestjes worden dan gebruikt voor wetenschappelijke proeven.

EEN GROOTVADER MET 76 KLEINKINDEREN

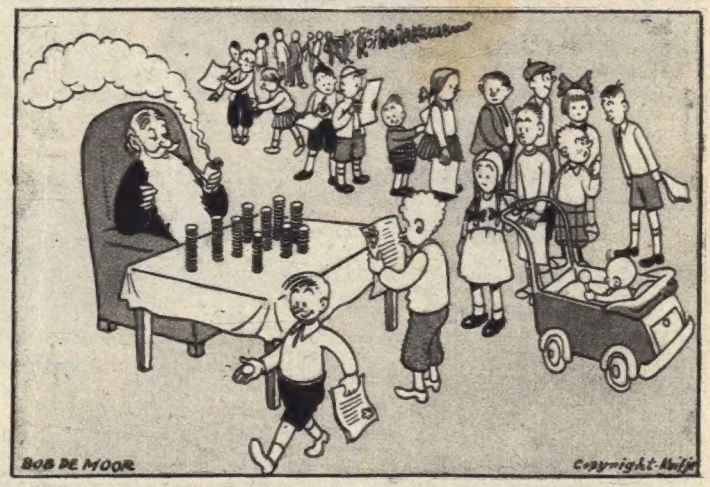

De heer Jan Baptist Aerts, Beurtstraat, O.L. Vrouw Tielt is 83 jaar oud, heeft veertien in leven zijnde kinderen, 76 kleinkinderen en 77 achterkleinkinderen. Stel je zo'n man eens voor op Nieuwjaarsdag !

KAN MEN OP DE MAAN WONEN ?

Een ingenieur uit Osnabrück, met name Bueren, heeft 25.000 mark uitgeloofd voor wie kan bewijzen dat de planeten onbewoonbaar zijn.

Het is echter jammer dat hij geen prijs beloofd heeft aan wie kan bewijzen dat de planeten wel bewoonbaar zijn. Dat interesseert ons immers veel meer !

IS REIZEN PER VLIEGTUIG DUUR ?

Om jullie een idee te geven van de prijs van de luchtreizen, drukken we hier enkele prijzen over uit de Sabena-informaties.

Brussel-Amsterdam	**380 frs.**
Brussel-Londen	**980 frs.**
Brussel-Parijs	**400 frs.**
Brussel-Geneve	**1.695 frs.**
Brussel-Athene	**5.595 frs.**
Brussel-Rome	**3.010 frs.**
Brussel-Wenen	**2.520 frs.**
Brussel-Leopoldstad	**17.500 frs.**
Brussel-New-York	**18.700 frs.**

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or„ PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mr Cotdor : MIJNHEER COTDOR VIERDE KERSTMIS !

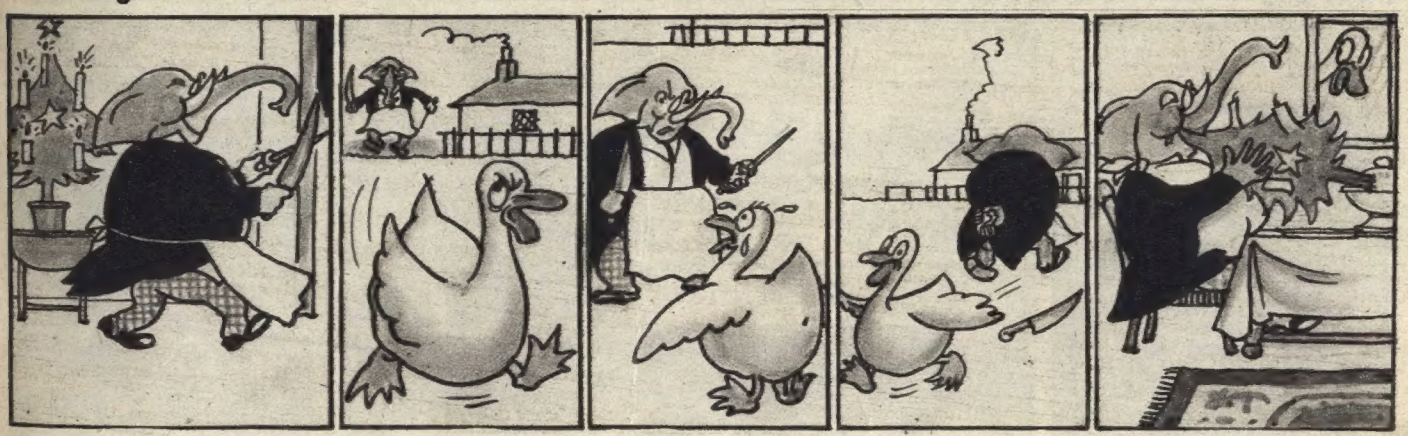

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

Terwijl Alex als hoofd van zijn stam wordt erkend, haalt Cesar de ring om Alésia nauwer toe...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Cesar inspekteert vlug de katapulten, loopt dan met zijn gevolg langsheen de balista's en verwijlt een ogenblik in de ijzersmederij. De Romeinse generaal schijnt in gedachten verzonken.

Zonder een w[illegible]d te zeggen neemt hij zijn luitenan[illegible] volle vaart mee door de doolhof va[illegible] het kamp. Op de walgracht, rechtover de verschansingen van de Galliërs, blijft hij staan. Met vlammende pijlen en stenen wordt de hoogvlakte van Alesia, die sedert maanden weerstand biedt, bestookt...

In weerwil van het machtige geschut dat de belegerden onophoudend bedreigt, en al de valstrikken die gespannen worden om de Galliërs uit hun schansen te lokken, houden ze toch stand !

Enkele uren later gaat Cesar terug naar zijn tent. De avond valt en het wordt kalmer. In de ketels pruttelt het avondmaal voor de troepen.

O jij bent het, Fabius! Heb je nieuws?

Helaas, neen, generaal, nog niets !

Waarom heb ik hem niet bij me gehouden, maar alle hoop is nog niet verloren...

Heb je alle aanwijzingen genoteerd? Wat zeggen de Gallische verkenners van het « Leeuwerik »-legioen ?

Niets, generaal. Ze geloven vast dat er een Gallisch leger te hulp zal snellen.

Ja, ik weet het. Nu, met die Galliërs bemoeien we ons morgen. Je mag gaan, Fabius, en de anderen ook. Wek me bij 't minste alarm. Maar, vraag nog m'n eten hier te brengen voor je gaat. Goeie nacht !

De luitenants gaan en Cesar opent zijn rechterhand waar een klein voorwerp in ligt. Als een dienaar binnenkomt, drukt hij het echter dadelijk terug in zijn handpalm.

Het is nacht en overal heerst er stilte. De Romeinse wachten marcheren op en neer. Opeens roept één van hen :

Wie daar ?

Ben jij het, Fulvianus? Ik schrok. Ik wist niet dat het reeds zo laat was.

Petronus, vergeet niet het slot terug in het hekken te steken.

Niets te melden ? De slagen, die we vorige nacht hoorden, zijn niet meer waar te nemen. Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik daaraan niet veel aandacht besteed heb. Goeie nacht, Fluvianus !

De schildwacht, die afgelost werd, keert terug naar het kamp nadat hij het hekken gesloten heeft...

De nieuwe wachter stapt de veldborstwering af, terwijl hij door de duisternis peilt...

Opeens doet een ongewoon lawaai, dat van het kamp zelf komt, hem opschrikken.

Wat is dat ?

(Wordt voortgezet.)